

KIMBERLY BELLE

TEEMANDIMAJA SALADUS

VEATU VÄÄRISKIVI. TAPPEV HIND.

Originaali tiitel:
Kimberly Belle
The Expat Affair
2025

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või on neid kasutatud kirjanduslikult. Igasugune sarnasus tegelike elavate võis surnud inimestega, samuti firmade, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Õnne Sirel
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2025 by Kimberly S. Belle Books, LLC
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2025.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E11460325
ISBN 978-9916-31-959-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Evanile ja Fabienne'ile,
kahele mu lemmikamsterdamlasele.*

ESIMENE OSA

„Teemant on igavene.“

Frances Gerety firmast N. W. Ayer & Son for De Beers

RAYNA

MU SILMAD PLAKSATAVAD järsult lahti ja ma pilgutan neid toas, kus on pime nagu koopas. Mu keha lõdvestub pärast paari esimest õndsat sekundit keset liigagi tuttavat stseeni. Mehekeha vürtsikas hõng puuvillastel linadel, mil on tuhat kiudu ruuttolli kohta. Kuritegelikult kallis madrats, mille polster hellitab mu keha. Udusulgedest tekk, mis silitab mu alasti nahka nagu armastaja.

Ja siis mulle meenub.

See pole minu voodi. Pole minu kodu. Kus linad olid kuritegelikult pehmed, kuid voodi külm ja üksildane, ehkki selles magas kaks inimest.

Parandus: *kolm* inimest, ehkki on parem, kui usuksite, et mina ei teadnud sellest toona midagi.

Lõpeta. Jäta. Praegu, mil sa leiad end teise mehe voodist ja su vanas voodis on *päris kindlasti* teine naine, pole aeg sellistele asjadele mõtlemiseks. Minu ja mu vana elu põrmu vahel on neliteist kuud ja terve ookean, ja see mees suudab endiselt mu pähe trügida just siis, kui ma teda sinna kõige vähem vajan. Hoolimata kõigest sellest, mis tõi mu siia, uude ellu planeedi teises otsas, on Barryl endiselt selleks võimu, pagan võtaks.

Kupatan ta peast ja libistan oma liikmeid üle kortsunud puuvilla, teen sulgedest ja mäluvahust ingleid. Magamistoa seina taga pladiseb vesi stiilsetele marmorplaatidele. Xander, selle uhke voodi ja luksusliku katusekorterite omanik, on duši all.

Katked eelmisest öhtust vilksatavad läbi mu pea, andes pisut valgust pimeduses, mis on seda lahtusest saadik täitnud. Baar, restoran, pudelitäie täiuslikult jahutatud Chablis'ga alla loputatud kala, kurgus kihelust tekitavad šampanjamullid, Xanderiga jääkülmal terrassil amelemine, meie kehad tema paksu teki all ühte põimumas, taevast ja tähed ja silledavad tuled briljantidest vaibana pimedusse küünitumas. Pööran padjal pead ja vaatan kaugema seina poole, kus imekitsuke päevalguse riba maast laeni ulatuvate kardinate vahelt läbi trügib. Hunnitu, kuid kärekülmal terrass teisel pool klaasseina, kus ma klaasist piirde vastu surutuna seisin ja vaadet silmitsesin.

Upitan end küünarnukile ja vaatan silmi pilgutades hämaras magamistoas ringi, küsides endalt, kui kaua Xander tavaliselt duši all käib. Mu pilk jõuab magamistoa avatud uksele ja peatub valgustatud koridorivaibal. Üle veinpunase koheva pinna tupruvad auru-pahvakud meenutavad ööklubi töötavat udumasinat. Paistab sedamoodi, et üsna kaua.

„Kas selle kohtinguga kaasneb kohv? Kaerapiimaga, kui sul juhtub seda olema, ja ma ei ütleks ära ka sarvesaiast.“

See uus Rayna on väheke kõlvatuvõitu. Sedasorti tüdruk, kes ärkab hommikul pärast purjus peast põhjustatud üheöösuhet vähimatki kahetsust tundmata. Null emotsiooni. Mitte ainsatki.

Mu telefon hakkab öökapil sumisema ja ma veeretan end puusale ning sikutan selle laadija otsast lahti. Helistajaks on mu korterinaaber Ingrid, hunnitu viljas blondiin, kellega tutvusin tema Craigslisti pandud vaba tuba pakkuvale kuulutusele vastates. Ingrid töötab kesklinnas poes, mis avatakse alles hilishommikul. Nende paari kuu jooksul, mil oleme sama katuse all elanud, pole ma veel kunagi näinud, et ta pildi enne kümnet ette võtaks.

Kortsutan kulmu ja libistan vastamiseks pöidlaga üle ekraani. „Mis lahti?“

„Noh, kuna mina olen siin ja sina seal, siis arvatavasti mitte midagi.“ Ta haigutab valjusti ja häälekalt. „Eeldan, et kohting oli edukas.“

Ingrid on kohtinguga igati kursis, kuna temagi oli parasjagu köögis ja sõi hommikust, kui mu telefonile saabus teade, et Xander oli mu paremale lapanud. Ta napsas mu käest telefoni, et silmitseda mehe profiilipilti, lähivõtet ta hilispärastlõunases päikeses kümblevast näost.

„Nunnu,“ ütles ta mu telefoni tagasi ulatades. „Kui sina paremale ei lappa, siis teen ma seda ise. Ehkki ma olen selle kirjelduse osas pisut kõhklev. 73% härrasmees. 27% kelm. Mida see üldse tähendab?“

Silmitsesin Xanderi teravat lõuajoont, suure vahega silmi ja vilust kokkusurutud huultega naeratust, mis tekitas tunde, nagu varjaks ta mingit saladust.

„Ma ei tea, aga see tekitab minus huvi.“

Ta oli piisavalt kena, niisiis lappasin samuti paremale. Peaaegu kohe saabus mu telefonile uus teade: Teil on klapp!

Ja kaks sekundit hiljem tuli sõnum.

Tere, punapäine Rayna. Kuidas su päev siiani läinud on?

Ehk pisut liiga innukas, kuid sellegipoolest sõbralik ja kõike muud kui nilbe. Minu seisukohast ideaalne esimene sõnum.

Pärast seda täitis päeva edasi-tagasi liikuvate sõnumite jada. Kõigepealt Tinderi, seejärel WhatsAppi ja viimaks mu Instagrami kontole saabuvate kommentaaride vahendusel. Kenad tiivad, kirjutas ta pildi alla, mis kujutas mind möödunud suvel Nashville'is, seinale maalitud liblika taustal seismas. Järgmine kord, kui Music Citysse lähed, #Plaanpaigas.

Naeratan telefoni. „Jah, Ingrid. Kohting läks väga hästi.“

„Oled sa endiselt seal?“ küsib tema ja ta häälel on nüüd kraptsakam. „Oled sa praegu temaga koos?“

Upitan end pisut kõrgemale padja najale, kuulates vett teisel pool seina pladisemas. Ma ei kuulnudki, millal ta voodist välja lipsas,

isegi ei liigutanud end, kui dušivesi jooksmas hakkas, mis ütleb mu eelmise õhtu seisundi kohta üht-teist.

„Ei.“ Kostab tasast surinat ja sein minust vasakul hakkab liikuma: pimendavad kardinad paistavad toimivat taimeriga. Need liiguvad mööda teras- ja klaasseina üles, lubades tuppa lillakaspunase koiduvalguse. „Ta on hetkel duši all.“

Ingrid kiljub ja selle kuulmine avaldab mulle omalaadset mõju. Mu endine elu oli täis sedalaadi hetki, varahommikusi klatšimisi, enda ja oma perekonna elu ning mehi puudutavate naljakate vahejuhtumite jagamist. Amsterdami kolimise järel on mu tutvusringkond kõvasti kahanenud, aga see, kes väitis, et Amsterdami naised on kurikuulsad oma soovimatusega kellegagi sõbruneda, ei ole ilmselgelt kohtunud Ingridiga. Ta on alates hetkest, mil ma oma kohvriga ta korterisse sisenesein, üksnes sõbralik olnud – ja issand ise teab, et mul on sõpra vaja.

„Miks sa siis telefonile vastasid?“ küsib ta nüüd. „Vea ennast sinna. Kuidas ameeriklased ütlevadki? Tegutse meeskonna nimel!“

Ta lõpetab kõne enne, kui ma teda parandada jõuan.

Lennutan telefoni voodile, öeldes endale, et Ingridil on õigus. Ma *peaksin* end sinna vedama, peamiselt seetõttu, et niisugune käitumine oleks täiesti vastupidine kunagise Rayna omale. Kunagine Rayna loeks endale moraali, kuna veetis öö mehe seltskonnas, kellega oli just tutvunud, ja hiiliks häbitundega minema. Uus ja täiustatud Rayna seevastu – Rayna 2.0 – teab, kuidas elu nautida.

Teisel pool seina jookseb endiselt dušivesi; aur immitseb endiselt koridorivaibale. Uus linn, uus elu, uus mina.

Heidan teki kõrvale ja lipsan voodist välja. „Hei, kallim. Kas su peene duši all jätkub ka minu jaoks ruumi?“

SARNASELT ÜLEJÄÄNUD KORTERILE on ka Xanderi duširuum kunstiteos. Põrand näeb välja nagu avar pruunide ja koorekarva triipudega kaetud platoo, mis läheb üle seinteks, kappideks ja kraanikaussideks. Laes kiirgavad elegantseid LED-lampidega punktvalgustid;

nende valgus on sedavõrd ere, et sunnib mind uksele seisatama. Jään sinna minutiks paigale ja pilgutatan auru täis ruumis ringi vaadates silmi.

Vannitoa põrandat katva mati kõrvale on hooletult heidetud käterätik. Vasaku seinä ääres asuva kraanikausi serval on tuub hambapastaga. Marmorseina ja auruga kaetud klaasukse taha peidetud dušist voolab endiselt ühtlase pladinaga põrandale vett; heli kajab ruumis vastu. Üle mu naha jookseb kerge judin. Ta on ikka kole kauaks duši alla jäänud.

„Xander?“

Vastust ei tule.

Nihkun ettevaatlikult sammukese võrra ettepoole ja mu paljas jalg maandub leiges lombis. Siis märkangi, et ka ülejäänud põrand on märg: täis suuri lompe, nagu oleks keegi aiavoolikuga marmorist üle käinud. Suure nurgelise vanni kõrval vedeleb külili mõlkis šampoonipudel, millest nõrgub paksu ja limast lillaka varjundiga plõga. Paari meetri kaugusel dušikabiini uksest.

„Kas sul on seal kõik korras?“

Kõik ei ole korras. Selles olen ma täiesti kindel. Tajun seda iga oma ihurakuga, ehkki ei oska päriselt öelda, mis on valesti. Instinktiivne häirekell, nagu jookseksin mööda kaljuserva. Tean seda juba enne, kui astun ligedale vannitoavaibale ja dušikabiini ukse lahti sikutan.

Esimese asjana näen jalga, see on muhklik ja kuulub meesterahvale. *Ära vaata ära vaata ära vaata*. See oleks nagu kehaväline kogemus – mina iseendale kuskilt kõrgemalt korraldusi hüüdmas, kuid juba on hilja, sest nägin, et jala ja pahkluu nurk on puha vale. Xanderi varbad on lae poole suunatud. Nagu oleks ta näiteks kukkunud ja maandudes pea kõvasti ära löönud. Teadvust kaotades selili prantsatanud.

Kuid nii see pole. See on teadvusetusest midagi enam. Teda iseloomustab täielik õudust äratav liikumatus. Hoolimata ta liikumatut keha piitsutavast auravast veest. Hoolimata minu jalast, mis tema paljast jalga nügib.

Mu pilk nihkub mööda ta keha ülespoole. Mööda ta pikki sihvakaid jalgu, ta sportlikku ülakeha. Üks käsi lebab lõdvalt rusikasse surutult rinnal, teine, parem käsi on üle põranda sirutatud, nagu küünitaks ta millegi poole. Vahin tubli viis sekundit äravooluava suunas keerlevaid rõõmsalt roosasid niresid, enne kui taipan, mis seda põhjustab: sõrme asemele jäänud kõndist nõrguv veri.

Kuid sõrme puudumine pole sugugi kõige hullem asi. Xanderi silmad pole mitte üksnes avatud, vaid lisaks pärani ja punased ja tühjad. Ta suu on valla haigutuses või sügavas hingetõmbes, mida ta sooritada ei suuda, kuna ta kael...

Oh issand. Tema kael. Selle ümber on žgutina veetud peenike valge plastriba.

See on kaabliköidis. See on kuradima *kaabliköidis*.

Kiljatan ja vangun tahapoole, mu üks jalg takerdub vannitoavaiba taha ja teine libiseb veest ligedal põrandal. Hakkan kätega rapsima ja mu jalad lendavad ülespoole. Maandun puusale ja räntsatan nii suure hooga marmorile, et mu hambad plaksatavad kokku.

Püha kurat.

Kakerdan neljakäpukil edasi ja ehk on asi kogu tarbitud alkoholis, kuid eelmisel õhtul söödud õhtusöök paiskub minust ootamatu ja hapuka lainena välja, täiuslikult küpsetatud hiidlest kooreste herne- ja roheliste ubadega. See maandub vee ja vere ning lillaka varjundiga šampooniga kaetud marmorile, seda pritsib mu põlvedele ja reitele.

Upitan end jalgele ja vangun tagasi koridori, kuid põrand on märg ja vannituba keerleb ja see kõik juhtub päriselt. Xander on päriselt surnud. Keegi tappis ta päriselt, sellal kui mina kõrvaltoas magasin.

Mitte surnud. *Mõrvatud.*